

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 22 d'octubre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. IV. La resurrecció de Crist i els desafiaments del món actual. 2. La resurrecció de Crist, resposta a la tristesa de l'ésser humà (Lc 24,32-35)

Benvolguts germans i germanes, bon dia! I benvinguts tots!

La resurrecció de Jesucrist és un esdeveniment que mai no acaba de ser contemplat i meditat, i com més s'aprofundeix en ell, més quedem plens d'astorament, atrets com per una llum enlluernadora i al mateix temps fascinant. Va ser una explosió de vida i d'alegria que va canviar el sentit de tota la realitat, de negatiu a positiu; això no obstant, no va passar de manera espectacular, i molt menys violenta, sinó de manera suau, oculta, podríem dir humil.

Avui reflexionarem sobre com la resurrecció de Crist pot guarir una de les malalties del nostre temps: la tristesa. Invasiva i generalitzada, la tristesa acompanya els dies de moltes persones. Es tracta d'un sentiment de precarietat, a vegades de desesperació profunda, que envaeix l'espai interior i sembla prevaldre sobre qualsevol impuls d'alegria.

La tristesa treu sentit i vigor a la vida, que es converteix en un viatge sense direcció i sense significat. Aquesta experiència tan actual ens remet al famós relat de l'Evangeli de Lluc (24,13-29) sobre els dos deixebles d'Emmaús. Ells, desil·lusionats i desanimats, s'allunyen de Jerusalem i deixen enrere les esperances posades en Jesús, que ha estat crucificat i sepultat. En les seves primeres frases, aquest episodi mostra com un paradigma de la tristesa humana: el final de l'objectiu en el qual s'han invertit moltes energies, la destrucció del que semblava essencial en la pròpia vida. L'esperança s'ha esvaït, la desolació s'ha apoderat del seu cor. Tot ha fet implosió en molt poc temps, entre el divendres i el dissabte, en una dramàtica successió d'esdeveniments.

La paradoxa és realment emblemàtica: aquest trist viatge de derrota i retorn a la normalitat s'esdevé el mateix dia de la victòria de la llum, de la Pasqua que s'ha consumat plenament. Els dos homes han girat l'esquena al Gòlgota, al terrible escenari de la creu gravat encara en els seus ulls i en els seus cors. Tot sembla perdut. Cal tornar a la vida anterior, mantenint un perfil baix, esperant no ser reconeguts.

En cert moment, un vianant s'uneix als dos deixebles, potser un dels molts peregrins que han estat a Jerusalem per a la Pasqua. És Jesús ressuscitat, però no el reconeixen. La tristesa els emboira la mirada, esborra la promesa que el Mestre havia fet varies vegades: que havia de morir i que al tercer dia ressuscitaria. El desconegut se'ls acosta i es mostra interessat en allò que estan dient. El text diu que els dos «es van aturar amb un posat trist» (Lc 24,17). L'adjectiu grec emprat descriu una tristesa integral: en els seus rostres s'hi reflecteix la paràlisi de l'ànima.

Jesús els escolta, deixa que es desfoguin de la seva desil·lusió. Després, amb gran franquesa, els reprèn per ser «feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes» (v. 25), i a través de les Escripures els demostra que Crist havia de sofrir, morir i ressuscitar. En els cors dels dos deixebles es revifa la calor de l'esperança,

i llavors, quan ja comença a declinar la tarda i arriben al seu destí, conviden el misteriós company a quedar-se amb ells.

Jesús ho accepta i s'asseu a taula amb ells. Després agafa el pa, el parteix i l'ofereix. En aquell moment, els dos deixebles el reconeixen... però Ell desapareix immediatament del seu davant (v. 30-31). El gest del pa partit reobre els ulls del cor, il·lumina de nou la vista enterbolida per la desesperació. I llavors tot s'aclareix: el camí compartit, la paraula tendra i forta, la llum de la veritat... Immediatament es revifa l'alegria, l'energia torna a fluir en els membres cansats, la memòria torna a ser agraïda. I els dos retornen ràpidament a Jerusalem, per a explicar-ho als altres.

«Realment el Senyor ha ressuscitat!» (cf. v. 34). En aquest adverbí, «realment», es compleix la destinació segura de la nostra història com a éssers humans. No és casualitat que sigui la salutació que els cristians s'intercanvien el dia de Pasqua. Jesús no va ressuscitar amb paraules, sinó amb fets, amb el seu cos que conserva les marques de la passió, segell perenne del seu amor per nosaltres. La victòria de la vida no és una paraula vana, sinó un fet real, concret.

Que l'alegria inesperada dels deixebles d'Emmaús sigui per a nosaltres un recordatori dolç quan el camí es fa difícil. És el Ressuscitat qui canvia radicalment la perspectiva, infonent l'esperança que omple el buit de la tristesa. En els viaranyes del cor, el Ressuscitat camina amb nosaltres i per nosaltres. Testimonia la derrota de la mort, afirma la victòria de la vida, malgrat les tenebres del Calvari. La història encara ha d'esperar moltes coses del bé.

Reconèixer la Resurrecció significa canviar la mirada sobre el món: tornar a la llum per a reconèixer la Veritat que ens ha salvat i que ens salva. Germanes i germanes, mantinguem-nos vigilants cada dia en la sorpresa de la Pasqua de Jesús ressuscitat. Només ell fa possible l'impossible!